

Soledad Real (1917-2007)

Soledad Real va néixer el 1917 a Barcelona. La família Real López s'havia establert al carrer Grau i Torras 37, un quart de casa del barri de la Barceloneta. El seu pare, Valeriano Real, treballava a les instal·lacions de la Maquinista Terrestre i Marítima com a calderer, i la seva mare era brodadora. La Soledad, des de molt petita, quan tenia nou anys, també es va dedicar a brodar i a fer petites labors per a ajudar a la família.

Amb la República, el 1933 ingressà al club cultural i esportiu de la Barceloneta Avanti, i poc després en les Joventuts Comunistes. El 1934 participà en les tasques d'atenció i acollida als refugiats de la revolució d'octubre a Astúries.

El 1936 s'integrà en les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya (JSUC). El 19 de juliol d'aquell any mateix va col·laborar en la mobilització antifeixista ajudant a organitzar la resistència a la Barceloneta. El 1937 va participar en el procés de creació de l'Aliança Nacional de la Dona Jove juntament amb la Teresa Pàmies, La Margarida Abril i la Isabel Vicente. L'agost d'aquell mateix any fou escollida membre del Comitè Nacional de les JSUC.

Després de la caiguda de Catalunya es va refugiar a França, la qual cosa l'obligà a separarse de la seva família. Allà hi va romandre prop de nou anys en diversos camps de refugiats del nordoest (Le Poulinguen y MoisdonlaRivière). El primer de novembre del 1939, en aplicació del Decret Daladier sobre la Seguretat de l'Estat, les autoritats franceses la van retornar a la força a Espanya per la frontera d'Hendaia, juntament amb altres companyes de les JSUC com ara Isabel Vicente i Maria Salvo.

El 1940, establerta de nou a la Barceloneta, va participar en el procés de reconstitució del PSUC, les JSUC i el Socors Roig Internacional (SRI). L'agost de l'any següent fou detinguda a casa seva, al carrer Grau i Torras, juntament amb la Clara Pueyo i la Isabel Imbert. Després de passar 28 dies a la comissaria de Via Laietana, va ingressar a la presó de dones de les Corts.

El 1943 fou traslladada a la presó madrilenya de dones de Ventas, després de passar breument per la presó de Torrero (Saragossa). Fou jutjada l'any següent en un consell de guerra que es va fer a Alcalá de Henares, i la van condemnar a trenta anys de reclusió. Soledad va passar setze anys en diferents presons, a Madrid, Màlaga, Segòvia i Alcalá de Henares, entre altres.

El 1957 va quedar en llibertat condicional però desterrada, amb la prohibició de tornar a Barcelona i província. Es va establir a Madrid i va continuar militant al PCE i posteriorment al Partit Comunista dels Pobles d'Espanya (PCPE). Tingué una participació activa en el moviment veïnal i associatiu a través del Moviment Democràtic de Dones i de l'Associació de les Dones del barri del Lucero (Madrid). Va morir a Barcelona, el 6 de febrer de 2007.